

Práce zkoumá možnosti a limity implementace konstruktivistických prvků do vyučování českého jazyka. Zatímco v didaktice matematiky a přírodovědných předmětů je perspektiva konstruktivismu dynamicky rozvíjena, v lingvodidaktice je doposud oblastí neprobádanou. Na vybrané části syntaktického učiva (vztahy v souřadném souvětí) byla v reálném terénu dvou tříd střední školy experimentálně ověřována efektivita vymodelovaného konstruktivistického vyučovacího postupu v kontrastu s postupem tradičním, v našich školách obvyklým. Jelikož konstruktivistické vyučování navazuje na předchozí znalosti žáků, byly před realizací samotného experimentu na jednom vybraném subjektu zkoumány žákovské představy ve vytipované partii učiva; ty byly následně zohledněny při designování postupů v experimentální třídě. Je nezbytně nutné, aby ve vyučování českého jazyka byly využívány jazykové prekoncepty žáků, jejich přirozená jazyková kompetence a aby vyučování mělo na jazykové jevy sémanticko-funkční, resp. komunikační pohled. Výsledky výzkumu naznačují, že konstruktivistické prvky lze ve vyučování češtiny s úspěchem využít a jejich efektivita může být v některých ohledech vyšší, než je tomu u postupů tradičních. Problematika v této práci pouze nastíněná si v každém případě zasluhuje další extenzivní zkoumání.